

Večnost.

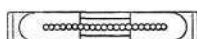
Zložil Anton Medved.

Kar z umom je obsezamo,
ah, to ni zdaleč večnost cela.
Zaman, zaman raztezamo
dolgot nje pazno del do dela
od davnega počela.

Kjer stikata se skrajnosti
po nedoglednem kolobari,
tam konec vseh je tajnosti,
tam se snoval je v divnem žari
nastanek slednji stvari.

Spočeti in porojeni
v naročji tajnem hrepenenja,
na zemlji smo obsojeni,
da z lučjo iščemo mišljenja,
namen in vir življenja.

A zdaj pa zdaj ugasne nam
mišljenja silnega gorečnost.
Le vzdihne miloglasne nam
izstiska v gluho noč boječnost:
o svet, o smrt, o večnost! —

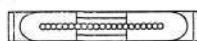

Kaj si tak!?

Zložil Anton Medved.

O lepih dvorih sanjal sem palač,
zdaj sem berač.
Obetal materi sem slavne dni,
zdaj v grobu spi.
Umeti upal sem skrivnosti vse,
zdaj sebe ne.
Na steni ura bije svoj tik-tak,
pritiska prsi kamen mi težak.

Sel bi nad zlobne duše, meč v rokah,
a me je strah.
Na grob bi šel in se izjokal tam,
a me je sram.
V tolmun bi temni skočil v senci vrb,
a me je skrb.
Na steni ura bije svoj tik-tak,
vprašuje me, očita: Kaj si tak!? —

Dvom — ljubezen.

Zložil Anton Medved.

Grenka je življenja kupa,
ki jo mrzel dvom kali.
Kjer ni vere, kjer ni upa,
tam ljubezen ne žari.

Ne žari ljubezen tista,
ki pozna le eden vzor,
hrepeni k izvoru čista,
kakor čist je njen izvor.

Nikdar tožna, vedno složna,
mila kot vijolin cvet,
premaga brezorožna
z duhom svojim celi svet.

Z duhom svojim premaga
celi svet in kaže dom,
kjer bo srcu eno tuje,
eno neumljivo — dvom.

